

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เครื่องคัมแอลกอฮอล์ หรือสุราเป็นสารเสพติดชนิดหนึ่งที่กฎหมายและสังคมยอมรับ จึงมีการจำหน่ายอย่างแพร่หลาย ในขณะเดียวกันเครื่องคัมแอลกอฮอล์ได้สร้างสูญเสียให้กับสังคมและผู้ดื่มทั้งทางตรงและทางอ้อมไม่น้อยกว่ายาเสพติดชนิดอื่น แต่พฤติกรรมการคัมแอลกอฮอล์ยังมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยพบว่าอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรอันเนื่องมาจากการคัมแอลกอฮอล์จาก 64 ประเทศทั่วโลกอยู่ระหว่างร้อยละ 37 – 43 ในเพศชาย และร้อยละ 18 – 43 ในเพศหญิง และยังพบว่าประชากรของโลกร้อยละ 30 ที่เสียชีวิตจากโรคมะเร็งหลอดอาหาร โรคตับ โรคชัก อุบัติเหตุจราจร ฆาตกรรม และการบาดเจ็บโดยเจตนา มีสาเหตุมาจากการคัมแอลกอฮอล์ ส่วนประเทศในกลุ่มยุโรปพบว่า ผู้ชายอายุ 15-29 ปี 1 ใน 4 เสียชีวิตมาจากการคัมแอลกอฮอล์ สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่าการคัมแอลกอฮอล์เป็นสาเหตุให้เกิดการฆาตกรรมร้อยละ 42 การล่องเินทางเพศร้อยละ 36 กระทำรุนแรงร้อยละ 41 และการลักขโมยร้อยละ 33 ความพิการจากการคัมแอลกอฮอล์ ร้อยละ 6 เสียชีวิตจากการคัมแอลกอฮอล์ ปีละ 2 แสนคน และยังคงเสียเงินถึง 12,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปีไปกับค่ารักษาพยาบาล อุบัติเหตุทางรถ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ (World Health Organization [WHO], 1999)

การคัมแอลกอฮอล์มีผลกระทบต่อผู้ดื่มทั้งทางร่างกายและจิตใจ ครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ กล่าวคือ ด้านร่างกายการคัมแอลกอฮอล์ทำให้เกิดโรคตับอักเสบแบบเฉียบพลัน โรคตับอักเสบเรื้อรัง เรื้อรังมากจนกลายเป็นโรคตับแข็ง โรคมะเร็งของตับ นอกจากนี้การคัมแอลกอฮอล์ทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง ด้านจิตใจ พบว่าทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจ และอารมณ์จะเกิดภาวะซึมเศร้า กังวล พุ้งชาน ขาดความสุข มึนงง ส่งผลให้เกิดปัญหาสังคมอีกมากมาย ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ความเสียหายทางเศรษฐกิจเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับอุบัติเหตุจราจร ประมาณไว้ในระดับร้อยละ 2-3 ของรายได้ประชาชาติ หรือราวหนึ่งแสนล้านต่อปี ถ้ารวมความสูญเสียทางเศรษฐกิจทั้งหมด ไม่น่ากว่า 5 แสนล้านบาทต่อปีและเกิดปัญหาทางด้านครอบครัว เช่น การคัมแอลกอฮอล์เป็นสาเหตุที่ทำให้ค่าใช้จ่ายในครอบครัวเพิ่มขึ้น ทำให้ขาดสติในการควบคุมอารมณ์ รวมทั้งก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทในครอบครัว (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2548)

จากสถานการณ์ในปัจจุบัน ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีประชากรดื่มแอลกอฮอล์สูงเป็นอันดับต้นๆ ประเทศหนึ่งในหลายประเทศ โดยในปี 2543 มีการดื่มแอลกอฮอล์ต่อหัวต่อปีของประชากรสูงที่สุดใน 8 ประเทศ คือ มีการดื่มแอลกอฮอล์ต่อหัวประชากร 13.59 ลิตร, ฝรั่งเศส 13.31 ลิตร, เยอรมัน 12.45 ลิตร, รัสเซีย 10.70 ลิตร, อังกฤษ 9.73 ลิตร, สหรัฐอเมริกา 9.08 ลิตร, ญี่ปุ่น 6.26 ลิตร และ ฟิลิปปินส์ 3.33 ลิตร สำหรับประเทศอื่นที่มีปริมาณการดื่มใกล้เคียงกับประเทศไทย นั้นมีแนวโน้มการดื่มที่ลดลงหรือคงที่ ในขณะที่ประเทศไทย มีแนวโน้มการดื่มแอลกอฮอล์สูงขึ้น โดยเมื่อ 10 ปีที่ผ่านมา คือในปี 2533 ประชากรไทยมีการดื่มแอลกอฮอล์ต่อหัวต่อปีเพียง 7.46 ลิตร ซึ่งเพิ่มขึ้นเกือบหนึ่งเท่าตัว (World Health Organization [WHO], 2001) สำหรับประเทศไทยร้อยละ 50 ของอุบัติเหตุต่างๆ ไปและการฆ่าตัวตาย มาจากการดื่มแอลกอฮอล์และผู้บาดเจ็บในห้องฉุกเฉิน ร้อยละ 62 มีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนเกิดอุบัติเหตุโดยในจำนวนนี้ กลุ่มอายุที่เกิดอุบัติเหตุจากจราจร สูงที่สุดคือกลุ่มอายุ 21 – 35 ปี ร้อยละ 42 รองลงมา คือกลุ่มอายุ 15 – 20 ปี (นักเรียน) ร้อยละ 18.7 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2544)

จากผลการสำรวจการดื่มแอลกอฮอล์ของประชากรไทยที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ในปี 2544 ซึ่งมีประชากรทั้งสิ้นจำนวน 47 ล้านคน พบว่าเป็นผู้ที่ปัจจุบันดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 15.3 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 32.6 ของประชากรทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้ดื่มแอลกอฮอล์ในปี 2539 ซึ่งมีเพียง 13.7 ล้านคน โดยจำนวนผู้ดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นถึงปีละ 2.6 แสนคน สำหรับผู้ที่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์มีประมาณ 32 ล้านคนหรือคิดเป็น 2 เท่าของผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ และยังพบว่าผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่เป็นเพศชายซึ่งมีประมาณ 13 ล้านคน (ร้อยละ 66.9 ของประชากรเพศชาย) สำหรับเพศหญิงที่ดื่มแอลกอฮอล์มีประมาณ 2.3 ล้านคน (ร้อยละ 9.8 ของประชากรเพศหญิง) เมื่อพิจารณาผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์แยกตามกลุ่มอายุพบว่า กลุ่มวัยทำงาน (25-29 ปี) เป็นกลุ่มที่มีอัตราการดื่มสูงที่สุดคือ ร้อยละ 39.3 รองลงมาคือ กลุ่มเยาวชน (15-24 ปี) สำหรับเด็กและวัยรุ่น (15 – 19 ปี) ดื่มแอลกอฮอล์มีจำนวน 6 แสนกว่าคน ร้อยละ 11.0 พบว่า เด็กและวัยรุ่นดื่มแอลกอฮอล์กันมากขึ้น เป็นเพศชายร้อยละ 43.0 เป็นเพศหญิงร้อยละ 1.9 โดยเพศหญิงที่ดื่มแอลกอฮอล์มีจำนวนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 90 หรือเกือบเท่าตัวคือจากเดิมร้อยละ 1.0 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.9 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2544)

การดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา มีแนวโน้มสูงขึ้น เนื่องจากปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือ จากที่เคยดื่มแอลกอฮอล์ในเงื่อนไขที่จำกัดเป็นบางโอกาสเท่านั้น เช่น ดื่มในงานพิธีกรรมต่างๆ งานสังสรรค์ ซึ่งสังคมจะช่วยควบคุมการดื่มไปในตัว แต่ในปัจจุบันสังคมได้เปลี่ยนมาเป็นการดื่มอย่างเสรีที่ปราศจากข้อกำหนดทางสังคม หรือบ่งชี้ว่าขอบเขตของการดื่มอยู่ที่ใด นอกจากนี้เกิดจากอิทธิพลของการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางตะวันตก การคมนาคมที่สะดวกรวดเร็ว มีการโฆษณารูปแบบแปลกใหม่เพื่อแข่งขันกันแข่งขันชิงลูกค้า การได้รับการ

สนับสนุนและส่งเสริมการขายจากภาครัฐ รวมทั้งภาครัฐเองมีโรงงานผลิตหลายแห่ง เช่น โรงงานสุรากรมสรรพสามิต 12 โรงงาน ทำให้ความสะดวกในการดื่มของนักเรียนสูงขึ้น และนอกจากสาเหตุเหล่านี้ ค่านิยมที่ว่าเด็กที่เริ่มดื่มแอลกอฮอล์ได้แก้วนั้นแสดงว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว (เทพินทร์ พัทธานุรักษ์, 2541) และสาเหตุปัจจัยที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมกรรมการดื่มสุราไม่ว่าจะดื่มเป็นครั้งคราว หรือดื่มเป็นประจำจนติดเป็นนิสัยจะแตกต่างกันออกไปแล้วแต่ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยมรวมถึงวิถีชีวิตของแต่ละบุคคล การอยากรู้ อยากลอง สื่อโฆษณาที่สร้างภาพให้เยาวชนส่วนมากขาดความระมัดระวังในการดื่มสุรา และขาดความเข้าใจในโทษของสุรา รวมทั้งนโยบายที่ไม่เคร่งครัด ไม่มีการกวดขันอย่างจริงจัง ทำให้เกิดผลสะท้อนปัญหาในปัจจุบันเป็นอย่างมาก

จากปัญหาดังกล่าว จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการดื่มแอลกอฮอล์อยู่ในอันดับสองในเขต 1 ของภาคกลาง รองจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีจำนวนอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการเมาสุรา ในปี พ.ศ.2544 จำนวน 427 ราย, พ.ศ.2545 จำนวน 781 ราย และ พ.ศ.2546 จำนวน 919 ราย (สถิติอุบัติเหตุและสาธารณภัยในประเทศไทย, 2546) และมีสถิติที่น่าเป็นห่วงคือ อายุที่เริ่มดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกของประชากร คือ อายุระหว่าง 15 – 19 ปี ร้อยละ 51.4 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 20 – 24 ปี ร้อยละ 29.3 และมีเยาวชนอายุต่ำกว่า 10 ปี ที่เริ่มดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 4.7 สำหรับสาเหตุของการดื่มแอลกอฮอล์คือ ดื่มตามเพื่อน, เพื่อนชักชวน, เพื่อเข้าสังคมและอยากทดลองร้อยละ 54.8, 19.3 และ 10.0 ตามลำดับ ส่วนความถี่ของการดื่มแอลกอฮอล์ คือ ดื่มนานๆ ครั้ง รองลงมา คือ ดื่มเป็นบางวัน (1-2 ครั้ง/สัปดาห์) และดื่มเดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 49.4, 17.3 และ 15.3 ตามลำดับ(สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2544)

สำหรับจังหวัดปทุมธานี เมื่อพิจารณาจากสถิติสำนักงานสรรพสามิตจังหวัดปทุมธานี ถึงปริมาณการจำหน่ายสุราในจังหวัดแล้ว คาดว่าแนวโน้มการบริโภคสุรายังจะคงสูงขึ้นทุกปี รวมทั้งจำนวนร้านค้าผู้รับใบอนุญาตขายสุราประเภทร้านขายปลีกสุราทุกประเภท(สุราประเภทที่ 3) ในปี 2545 มีจำนวน 306 ร้าน มีจำนวนร้านที่ขออนุญาตเพิ่มในปี 2546 เป็น 374 ร้าน คิดเป็นร้อยละ 73 และร้านขายปลีกสุราที่ผลิตภายในประเทศ (สุราประเภทที่ 4) ในปี 2545 มีจำนวนร้าน 6,034 ร้าน แต่มีจำนวนร้านที่ขออนุญาตในปี 2546 เพิ่มขึ้นเป็น 7,278 ร้าน โดยเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 54 (สำนักงานสรรพสามิตจังหวัดปทุมธานี, 2546) ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ได้ว่าการจำหน่ายสุราให้กับผู้บริโภคได้ขยายวงกว้างออกไป และอาจหมายความว่ามีความได้ว่ามีจำนวนผู้ที่ดื่มแอลกอฮอล์ประเภทต่างๆ จะต้องเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

นอกจากนั้นจังหวัดปทุมธานี ยังเป็นสถานที่ตั้งโรงงานผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งหนึ่งในประเทศไทยด้วย โดยผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จัดจำหน่ายทั่วราชอาณาจักรก่อตั้งมาหลายปีทำให้นักเรียน ได้รับการคอกย้ำถึงกระบวนการคิด การรับรู้ การยอมรับว่าสุราเป็นที่ยอมรับของสังคม

และวัฒนธรรม อีกทั้งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานีมีแหล่งสถานเริงรมย์ต่างๆ มากมาย ตามสภาวะเศรษฐกิจที่เจริญไปสู่เมืองอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นสถานที่ที่กลุ่มวัยรุ่นชอบเป็นแหล่งมั่วสุม อบายมุขต่างๆ และเยาวชนส่วนใหญ่เป็นเด็กต่างจังหวัด ได้เข้ามาศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง ส่วนใหญ่จะอาศัยตามหอพักต่างๆ ซึ่งเหมาะแก่การซ่อนสุมในการ คี๋มสุรา และเสพยาเสพติด อีกทั้งจังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดในเขตปริมณฑล ทำให้การคมนาคม สะดวกในการที่จะไปแหล่งสถานที่เริงรมย์ในจังหวัดใกล้เคียง เช่น กรุงเทพฯ หรือ นนทบุรี ซึ่งมี ชื่อเสียงในเรื่องแหล่งท่องเที่ยวยามราตรี ทำให้เด็กวัยรุ่นทดลองที่จะคี๋มแอลกอฮอล์ได้ง่าย และเพิ่ม ปริมาณการคื๋มขึ้นจนอาจคื๋มเป็นประจำจนคิดเป็นนิสัยนำไปสู่ปัญหาด้านต่างๆ เช่น การเกิด อุบัติเหตุจากการคื๋มสุรา การทะเลาะวิวาท หรือการคื๋มสุราเรื้อรัง เป็นต้น

จากความเป็นมาและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความตระหนักถึงปัญหาของการคื๋ม เครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เพราะ กลุ่มเยาวชนเหล่านี้เป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะเพิ่มพฤติกรรมการคื๋มมากขึ้น และเป็นวัยที่กำลังอยากรู้ อยากร ลองและเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ทั้งนี้ข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลสำคัญที่สะท้อนข้อเท็จจริง และปัญหาพฤติกรรมการคื๋มเครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จังหวัดหรือหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องจะนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อวางแผนดำเนินงาน หรือ ช่วยในการบริหารจัดการเพื่อนำไปสู่ การวางแผนการป้องกันและแก้ปัญหาคื๋มเครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลาย และผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะสามารถอำนวยความสะดวกให้ทางสถานศึกษาต่างๆ หน่วยงานสาธารณสุข และหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นข้อมูลแนวทางการบริหารจัดการกับปัญหาได้ ตรงจุด และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อประโยชน์แก่เยาวชนที่จะเป็นอนาคตของประเทศชาติ ต่อไป

2. คำถามการวิจัย

2.1 ปัญหาพฤติกรรมการคื๋มเครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เป็นอย่างไร

2.2 มีปัจจัยอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์ กับปัญหาพฤติกรรมการคื๋มเครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

2.3 แนวทางการป้องกัน แก้ไขปัญหาคื๋มเครื่องคื๋มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานีเป็นอย่างไร

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

3.1 วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาปัญหา และแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

3.2 วัตถุประสงค์เฉพาะ

3.2.1 เพื่อศึกษาปัญหาพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

3.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยการสนับสนุนทางสังคมกับ ปัญหาพฤติกรรมกรรมการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

3.2.3 เพื่อหาแนวทางการป้องกัน แก้ไขปัญหาการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

4. ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัญหา และแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างปีการศึกษา 2548 ในอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ระหว่างเดือนมกราคม 2549 – กุมภาพันธ์ 2549

5. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

5.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

5.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย

1) ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ที่ได้รับ ที่พักอาศัย

2) การรับรู้ ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นโยบาย/ข้อกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน พ.ร.บ.คุ้มครองเด็กและเยาวชนจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่

3) ทักษะต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

5.1.2 ปัจจัยการสนับสนุนทางสังคม ได้แก่ การสนับสนุนของบุคคลใน

ครอบครัว อิทธิพลของเพื่อน อิทธิพลจากสื่อโฆษณา นโยบาย/ข้อบังคับ การเข้าถึงแหล่งซื้อขาย

5.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

- 5.2.1 ปัญหาพฤติกรรมกรรมการคืบเครื่องคืบแอลกอฮอล์
- 5.2.2 แนวทางการป้องกันปัญหา การคืบเครื่องคืบแอลกอฮอล์
- 5.2.3 แนวทางการแก้ไขปัญหา การคืบเครื่องคืบแอลกอฮอล์

6. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

6.1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาอยู่ระหว่าง ชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 4-มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ที่เข้าเรียนในสถานศึกษาใน เขตอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

6.2 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะบุคคลของเยาวชนในที่นี้ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ที่ได้รับ ที่พักอาศัย

6.3 รายได้ที่ได้รับ หมายถึง จำนวนเงินที่นักเรียนได้รับเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ในแต่ละเดือน ไม่รวมค่าบำรุงการศึกษาหรือค่าเช่าที่พักอาศัย รวมทั้งรายได้จากการทำงานเสริมด้วย

6.4 ที่พักอาศัย หมายถึง สถานที่พักอาศัยประจำของนักเรียนในช่วงของการวิจัย เช่น บ้านพักของตนเอง หอพัก บ้านเช่า บ้านญาติ บ้านเพื่อน อื่นๆ ในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

6.5 เครื่องคืบแอลกอฮอล์ หมายถึง เครื่องคืบที่มีเอทิลแอลกอฮอล์ผสมอยู่ ซึ่งแตกต่างกัน แบ่งเป็น 8 ชนิด คือ น้ำผลไม้ผสมแอลกอฮอล์ไวน์/สเปย์/ไวน์ขาวบ้านท่าเปียร์ เหล้าแดง เหล้าขาว เหล้าจีน/เซี่ยงซุน/เหมาได ชาดอง/เหล้าดอง และอุ กระแช่ น้ำตาลเมา สาโท ข้าวหมาก และสามารถใช้เพื่อการบริโภคได้

6.6 การรับรู้เกี่ยวกับเครื่องคืบแอลกอฮอล์ หมายถึง ความสามารถในการจำหรือระลึกได้ ซึ่งได้จากการเรียนรู้ ประสบการณ์ การรับรู้ ความเข้าใจ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับเครื่องคืบที่มีแอลกอฮอล์ ของนักเรียนในเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับเครื่องคืบแอลกอฮอล์ นโยบาย/ข้อกฎหมาย กฎระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน พ.ร.บ.คุ้มครองเด็กและเยาวชนจากเครื่องคืบแอลกอฮอล์และบุหรี่

6.7 ทักษะการคืบเครื่องคืบแอลกอฮอล์ หมายถึง ความเชื่อ ความรู้สึกรู้สีกของนักเรียนที่มีต่อเครื่องคืบที่มีแอลกอฮอล์ซึ่งจะบอกถึงแนวโน้มที่เป็นปัญหาของการคืบเครื่องคืบ แอลกอฮอล์

6.8 การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง สิ่งที่ผู้รับการสนับสนุนทางสังคมได้รับความช่วยเหลือทางด้านข้อมูล ข่าวสาร วัตถุสิ่งของ หรือการสนับสนุนทางด้านจิตใจจากผู้ให้การสนับสนุนซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่เป็นผลให้ผู้รับได้ปฏิบัติไปในทางที่ผู้รับแรงสนับสนุนทางสังคม อาจมาจากบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อแม่ ญาติ พี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน เพื่อนนักเรียน อาสาสมัครสาธารณสุข ผู้นำชุมชน หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขก็ได้

6.9 การเข้าถึงแหล่งซื้อขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หมายถึง บริเวณชุมชนที่อยู่อาศัย โรงเรียนของนักเรียน มีแหล่งขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมทั้งความสามารถในการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนได้ตามความต้องการหรือไม่

6.10 กฎระเบียบของโรงเรียน หมายถึง นโยบาย กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ เกี่ยวกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่โรงเรียนได้ตั้งไว้เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตาม รวมทั้งการแจ้งให้นักเรียนได้ทราบ

6.11 การสนับสนุนของบุคคลในครอบครัว หมายถึง การที่บุคคลในครอบครัวส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนรู้จักการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ทั้งคำพูดและการกระทำ

6.12 อิทธิพลของเพื่อน หมายถึง การเรียนรู้บทบาทการอยู่ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งแรงสนับสนุน แรงผลักดันจากเพื่อนด้านต่างๆ ทั้งด้านการสมาคม ค่านิยม ทักษะที่ดีที่จะส่งผลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

6.13 การดื่มแอลกอฮอล์ หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีเอทิลแอลกอฮอล์ผสมอยู่ในปริมาณไม่เกิน 80 ดิกรี ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่ 3 เดือนที่ผ่านมาจนถึงวันที่ตอบแบบสอบถาม ไม่ว่าจะดื่มเพียงครั้งเดียวก็ถือว่าดื่ม โดยดื่มในปริมาณที่กำหนดครั้งนี้ คือ หนึ่งดื่มมาตรฐาน

หนึ่งดื่มมาตรฐานหรือหนึ่ง "Drink" คือ ปริมาณแอลกอฮอล์ 10 กรัม ซึ่งเมื่อเทียบเคียงกับเครื่องดื่มประเภทต่างๆจะได้ปริมาณดังนี้

1.5 กระป๋องของเบียร์ชนิดอ่อน (Light beer) ที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 2 - 2.9 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

1 กระป๋องของเบียร์ชนิดปานกลาง (Mild strength) ที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 3- 3.9 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

3/4 กระป๋องของเบียร์ชนิดแรง (Heavy beer) มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 4-5 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

1 แก้วขนาด 100 ซีซี. ของไวน์ธรรมดาที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 12.5 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

1 แก้วขนาด 60 ซีซี. ของไวน์อย่างแรง (Fortified wine) ที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 20.5 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

1 แก้วขนาด 30 ซีซี. ของเหล้า (Spirit) ที่มีความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ 40 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (กระป๋องปริมาตร 330 ซีซี.)

แต่ถ้าดื่มในแต่ละครั้งน้อยกว่าปริมาณที่กำหนดถือว่าไม่ดื่ม

6.14 ความถี่ในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ หมายถึง ความบ่อยของการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีเกณฑ์วัดดังนี้

6.14.1 ดัดเป็นประจำ หมายถึง ปกตินิสัยในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ทุกประเภทและสม่ำเสมอเป็นประจำ (1-3 ครั้งต่อสัปดาห์)

6.14.2 ดัดนานๆครั้ง หมายถึง การดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ที่มีการดัดไม่สม่ำเสมอ กำหนดระยะเวลาแน่นอนไม่ได้ (น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์)

6.14.3 ไม่ดัด หมายถึง ไม่ดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ทุกประเภทเลย

6.15 ปริมาณที่ดัดแอลกอฮอล์ หมายถึง จำนวนแก้ว (250 ซีซี.) ก๊ก (250 ซีซี.) แบน (500 ซีซี.) และขวด (750 ซีซี.) ที่นักเรียนดัดในแต่ละครั้ง แล้วนำมาประมาณปริมาณ การดัดแอลกอฮอล์เป็นจำนวนแก้ว

6.16 ปัญหาการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ หมายถึง พฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ โดยมีพฤติกรรมที่แสดงออก ในการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนที่ผ่านมาจนถึงวันที่ตอบแบบสอบถาม

6.17 แนวทางการป้องกันปัญหา หมายถึง วิธีการที่จะหลีกเลี่ยงของตนเอง และการปฏิเสธที่จะดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

6.18 แนวทางการแก้ไขปัญหา หมายถึง วิธีการที่จะลด ละ เลิกการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทราบปัญหาพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดแอลกอฮอล์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันแก้ไขปัญหาด้านการดัดแอลกอฮอล์และวิเคราะห์แนวโน้มปัญหาการดัดแอลกอฮอล์ในเยาวชน เพื่อนำไปวางแผนหามาตรการให้ครอบคลุม สอดคล้องกับปัญหาที่แท้จริง

7.2 เป็นข้อมูลเบื้องต้นแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถานศึกษา หน่วยงานด้านสาธารณสุข หน่วยงานด้านพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และผู้บริหารในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการบริหารจัดการ และป้องกัน แก้ไขพฤติกรรมการดัดเครื่องดัดที่มีแอลกอฮอล์ในกลุ่มเยาวชน